ספר הקנה — דין וסוד עוברת על דת משה ויהודית וא"א מזנה

דין וסוד עוברת על דת משה ויהודית וא"א מזנה.

ודע בני שהאשה היוצאה בשוק וראשה פרוע ושער ראשה גלוי הנה פתחה כל הצינורות מדה"ד ולא הותר דבר זה אלא לסוטה העומדת בדין אבל האשה הטהורה והנקייה אין שער ראשה נראה בחוץ, זה ששנו דבי ר' ישמעאל ופרע את האשה ואמר אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בגילוי הראש והיוצאה בגלוי הראש עוברת על דת משה.

ודע בני שאפילו בתוך ביתה יש לה ליזהר שלא להראות שער ראשה בחוץ רק לעשות ענינה בחשאי, כי אם שערות האשה נראות בחוץ עושה נזק גדול בבעלה ובבניה ובממונה כי פותחת הדין וסוגרת הרחמים, וגם אם האשה נודרת ונשבעת ואינה מקיימת היא הגורמת פתיחת שורש הדין שהנדרים בבינה והשבועה בבת הבינה היא כנ"י מדת הדין הרפה הנקראת שבעה מלשון ז' כי אין ו' בשבעה, והנה העוברים בנדרים ובשבועות שורש הדין והיא האם וענף הדין והיא הבת לוקחין נקמתה ומוליכין אותה לעשות רצונה בהיתר ומתגלגלת בגוים שאין להם לא נדר ולא שבועה, ואין זה הדין באיש העובר כי הוא מתגלגל באשה יהודית כי לא שלם עוונו עד שילך באשה כי היא עבירותיה רבו מהאיש הוא שאמר מאמר החכם, וגם אם אמרה לבעלה טהורה אני ושמשה מטתה והיא היתה נדה והכריתה בעלה אף כי אינו בכרת כי שוגג הוא מ"מ סגרה מקור החיים ופתחה מקור המות כמשפטה, והאשה הרוחנית בזמן שהוא בדין הקשה רחמיו רחוקים ממנה ופועלת דין וזאת הארורה עשתה היפוך הדוגמא ועברה על דת משה.

או אם האשה אינה קוצה חלה מן העיסה להורות בחלה הרוחנית היא הבינה חלת העיסה הם הבנים וכל רחמיה כולם לכהן איש החסד וע"כ חלה לכהן נאכלת, והאשה שלא קוצה לה חלה קלקלה סדר הצינורות והאכילה תרומה לזרים ועברה על דת משה.

או אם האשה האכילה לבעלה נבילות שקצים ורמשים או אפי' שאר דברים אסורים והנה בעלה ממקום חוצב והיא הוציאה נפשו בדברים טמאים עברה על דת משה.

או אם האשה מראה זרועותיה מצד שטווה בשוק או משחקת עם הבחורים וסלקה דעתה מבעל הפך ורבקה אוהבת את יעקב, או אם האשה תובעת תשמיש מבעלה בקול רם ושכינותיה שומעות ומבינות שתשמיש שואלת מבעלה והוא פריצת מנהג חיצוני מנהג עבדים זילה ליה פריצה ליה שכיחא ליה, או אם האשה מקללת חמיה בפני בעלה ודוחה רחמי האב מבעלה אם עברה על אחת מאלה בעדים והתראה יגרש בלא כתובה ובלא תוספות, שבמקום שאין כתובה אין תוספות היא ריחקה עצמה מהכתובה ע"י פעולותיה שבכתובת האשה הרוחניות הם הווי"ן הנקראין מאתים, אבל האשה שהיא כבודה בת מלך פנימה משבצות זהב לבושה ראויה לצאת ממנה כהן גדול אשר

במשבצות זהב לבושו, כי בהיות האשה שומרת הדת וצנועה בבית בעלה מברכה ברוכה את לי בתי, ודע בני אם האשה מזנה תחת בעלה בניה כשרים כי רוב בעילות מבעל וזיל בתר רוב בעילות, א"ל ר' עד מתי יעמדו השמים והארץ לשמוע העול ולא ידברו הלא אמרינן תינוק היושב סמוך לעיסה ועיסה בידו רבנן מטמאין מפני שרוב תינוקת מטפחים באשפות ומטמאים מחמת שרץ וזה התינוק מהרוב הוא ומטמא העיסה, ור' מאיר מטהר כי הולך אחר המיעוט ואומר הא מיעוטין שאין מטפחין וחזקה שהעיסה טהורה סמך חזקה עם מיעוטא ואיתרע ליה רובא והעיסה טהורה, ולגביה איסורא נמי א"ר מאיר חרש שוטה וקטן ששחטו בינם לבין עצמן האוכל משחיטתן לוקה וחכמים אומרים אינו לוקה שמא לא קלקלו וספק איסור אין לוקין עליו, וקבעי התם מ"ט דר' מאיר א"ר אמי מפני שרוב מעשיהם מקולקלין, ומקשינן ואפי' רוב מעשיהם מתוקנים מאי הוי והא ר"מ חייש למיעוטא ואמר דרוב מעשיהם מתוקנין ומיעוטן מקולקלין וכל בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת סמוך מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא וחייב, וה"נ מיעוט בעילות מזנאי וחזקה דאשה א"א ואסורה לעלמא וסמיך חזקה אמיעוטא ואימר האי ילד ממיעוט בעילות הוא שהם בעילות בחזקת א"א ואיתרע ליה רובא, והא לגבי טומאה וטהרה דאיכא רובא ומיעוטא וחזקה ומטהר ר' מאיר מספק טומאה לקולא, א"ל בני לגבי איסורא אע"ג דליכא חזקה רק רובא ומיעוטא הוי ליה ספק איסורא וספק איסורא לחומרא, א"ל והא הכא דאיכא רוב בעילות מהבעל ומיעוטא מהזנאי ואמרו הבנים כשרים והא ספק איסורא הוא.

ועוד יש לנו לומר רוב בעילות מהזנאי הם דכיון דהאשה אוהבת את הזנאי ונפשה בנפשו קשורה מתרחקת מתשמיש בעלה ונקשרה בתשמיש הזנאי וכל עסקה ומלאכתה אינה אלא בזנאי ואין אתה יכול לומר קים להו לרבנן דרוב בעילות מהבעל חלילה לא קים להו בזה דהוי מלתא דלא רמיא עלייהו אלא על האשה וא"כ זיל בתר רובא דרוב בעילות מהזנאי.

א"ל בני אית דחייש אלא שאין הדין הזה בגלות שכנ"י הוא עמנו בגלות ומקבלת נמי מכחות הטומאה ואפ"ה בניה כשרים וישראל נקראים בניה ונפשותיהם טהורים: